

ANOREKSJA- Niebezpieczna, Nieprzewidywalna, Niewyobrażalna, Nieludzka,
Natarczywa, Nieobliczalna, Bezduszna, Bezkompromisowa, Śmiertelna *choroba*
duszy i ciała..

*Nie wiem kim jestem,
Nie wiem co robię,
Pogubiłam się po prostu w sobie.
Pogrążona w chaosie swych myśli,
Nie mogę przerwać, zatrzymać... błędę..
Tak niewiele już wiem,
Co czuję, czego chcę.
Tracę moc, tracę siłę
Gdzie ja jestem, po co żyję..?*

*Ona- anoreksja się nazywa,
I pozbawia setki życia.
Tak niewinnie się zaczyna
Niby przyjaźń oferując.
Wzięła mnie w objęcia swoje
A ja krzyczę, bo się boję.
Tak wysłała mnie od środka
Ból i rozpacz, strach i lzy,
Zostawiła tylko mi.*

*Szukam drogi, drogi wyjścia
Z pustki i samotności..
Życia bez radości.
Uwikłana w gęstą sieć
Muszę znaleźć nitkę,
która poprowadzi mnie.
Znaleźć nitkę zrozumienia
Przerwania okrutnego cierpienia,
To jest moja nadzieja.*

*Szukam więc stawiając krok po kroku,
Stąpając po kruchym lodzie.
Każdy dzień to walka
Najtrudniejsza- z samą sobą.
Czy zwyciężę czy pokonasz mnie?
Nie poddam się, nie poddam się....*

Powyższy wiersz ukazuje tylko skrawek tego co przeżywa osoba chora na anoreksję. Ta okrutna choroba czyni ogromne spustoszenia w ciele i duszy człowieka. Osoba chora na anoreksję doświadcza cierpienia i bólu psychicznego. Czuje się jak w klatce, w pułapce, z której trudno się wydostać. Lęk, niepokój, przerażenie, smutek i samotność to tylko niektóre

stany towarzyszące na co dzień chorej/choremu na anoreksję.

ANOREKSJA (*anorexia nervosa*), czyli jadłowstręt psychiczny jest jedną z najbardziej śmiertelnych chorób psychicznych XXI wieku. Zaczyna się zwykle niepozornie, od podjęcia decyzji o odchudzaniu, zrzuconiu paru kilogramów, poprawieniu sylwetki. Niestety często nie kończy się na kilku kilogramach lecz dochodzi do „*wkręcenia się w wir*” odchudzania i głodzenia się, aż do bardzo dużego wyniszczenia organizmu. Dzieje się tak na skutek niebezpiecznego przesuwania wciąż w dół granicy wagi, którą dana osoba chce osiągnąć i w konsekwencji traci kontrolę nad odchudzaniem. Osoba stosująca dietę często nawet nie wie kiedy wpada w sidła anoreksji. Coraz bardziej ogranicza ilość spożywanych posiłków, jada w samotności, wyrzuca lub chowa jedzenie. Stopniowo odstawia słodycze, tłuszcze, węglowodany, białka. W zaawansowanym stadium odchudzania zjada liść sałaty, wypija szklankę soku lub w ogóle odmawia jedzenia. Oprócz restrykcyjnej diety często stosuje intensywne ćwiczenia fizyczne, zażywa środki przeczyszczające itp. aby pozbyć się zjedzonych kalorii, usunąć napięcie związane z poczuciem winy i poczuć ulgę.

Osoby chore na anoreksję:

- znają wartości kaloryczne większości produktów spożywczych i skrupulatnie je przeliczają, mają obsesję na punkcie wagi ciała i sylwetki. Potrafią ważyć się nawet kilka razy dziennie sprawdzając czy przypadkiem nie przytyły. Poczucie własnej wartości i samopoczucie uzależniają od wagi ciała oraz ilości zjedzonych kalorii.
- na początku są bardzo zadowolone, czują satysfakcję z powodu utraty wagi. Czują się silne i pełne energii. Jednak z czasem dochodzi do ogromnego wyniszczenia organizmu a w konsekwencji zmęczenia, przygnębienia, smutku, rozdrażnienia, trudności z koncentracją i pamięcią, ograniczenia kontaktów z ludźmi, samotności.
- tracą siłę i chęć do życia.
- paradoks anoreksji polega na tym, że osoba chora nie widzi swego wychudzenia, wyniszczenia i kontynuuje dietę, niebezpiecznie igrając przy tym ze śmiercią.
- są zazwyczaj odpowiedzialne, solidne, perfekcyjne, ambitne i bardzo wrażliwe. Często brak im wiary w siebie, mają też niskie poczucie własnej wartości oraz poczucie bycia nieatrakcyjnym.

Anoreksja powoduje liczne powikłania somatyczne i psychiczne:

- ogólne wyniszczenie organizmu
- zaburzenia sercowo-naczyniowe (np.arytmia)
- zaburzenia układu trawiennego
- zaburzenia układu rozrodczego (zanik miesiączki, zanik libido)
- zmiany dermatologiczne (na skórze pojawia się drobny meszek zwany lanugo)
- zaburzenia neuropsychiatryczne
- zmiany w układzie kostnym (osteoporoza)
- zaburzenia biochemiczne
- zaburzenia hematologiczne
- zaburzenia hormonalne
- depresja (anhedonia, myśli samobójcze)

- zaburzenia lękowe
- drażliwość
- dezorientacja, zakłopotanie
- poczucie beznadziejności
- izolowanie się od otoczenia
- bezsenność
- zaburzenia obsesyjno
- kompulsywne i inne.

Choć w sidła anoreksji wpaść jest łatwo to wydostać się z nich bardzo trudno. Droga do zdrowia jest zwykle długa, leczenie może trwać nawet kilka lat. W zależności od stopnia wyniszczenia organizmu stosuje się hospitalizację aby zapobiec dalszej utracie masy ciała (nawodnienia, odżywienia). Równoległe lub/i w następnej kolejności stosuje się terapię indywidualną, rodzinną, powstają również grupy wsparcia. Terapia oraz wsparcie ze strony bliskich, ważnych osób (rodziny, partnerów) to czynniki niezwykle istotne w wychodzeniu z choroby. Niezmiernie ważna jest motywacja osoby chorej oraz jej siła i wola walki.

- Odpowiednie leczenie daje remisję w 60% przypadków, w kolejnych 20% częściową poprawę, u ostatniej 20% grupy nie obserwuje się poprawy.

Dziś jestem inna,

Nie poddałam się,

Walczyłam,

Zwyciężyłam..

Jak ze śpiączki wybudzona,

Z pułapki uwolniona,

Jak nowo narodzona..

Zachwygam się światem,

Łapię każdy oddech, zapach, kolor, smak.

Pełna energii, radości, nadziei, wiary

Spełniam swe marzenia i plany.

Choć obaw też jest wiele,

Czy nie wróci już wcale?

Czy nie zabierze tego o co walczyłam tak wytrwale?

Niechaj te obawy będą we mnie stale,

I powstrzymują mnie

Przed powrotem okrutnej maskary.

Dziś wiem co dla mnie ważne,

Wiem też czego chce.

Serce we mnie rośnie,

Dusza śmieje się.

Żyje i żyć pragnę,

Szanuję, kocham cię..

Nie poddałam się,

Walczyłam,

Zwyciężyłam..